

Наш'то чадо не е вече наше, то е Божье,
Поведалах е, срещамъ да са стон, неможе.

САРАА,
ТЪЙ КАТО ЧУЛА, НАЧНАЛА:

Оух ! каква е тужи вѣсть , и тоз' ѡрдеченъ ударъ?

Оух ! какъвъ е пламакъ, Оух ! какъвъ е този огънь?

Оух ! какъвъ ножъ въ мой то ѡрце скоричко ма ржнѣ?

Чѣ д р о б а М и хладни ножови ѹазвнхъ !

Какъ да претърпѣ да ми дѹша та не ѣкочи?

Чадо то Ми да ѹмирѣ, тѣло то ми какъ, да са
не скопчи?

Тѣжко ! мене окаянна ! на старинѣ да бѣхъ огаѹдала.

Очи тѣ ми кат' го видат' , с' ѹши тѣ си да не бѣхъ го чѹда.

Сега, кат' чѣ азъ го карамъ да изгори , самъ да-
ѹмре,

Какъ са тѣрпѣятъ тѣзъ печали, комѹ да ги кажа въ
време?

Моля ти са, о мой Боже, този Твой гнѣвъ ты да взринишъ,

Тѹй Твое величїе що си рекълъ, да го по промѣнишъ.

Праведный-а Твой мечъ отъ лѣвъ странѣ въ кѹпѣжъ-
тѣ да ѹгѹдишъ,

И сѣкъ милость тѣ Си насъ рабы, Ты да по-
минавашъ.

И сѣкъ щедрость-тѣ Си, наше окаянство, Ты нагледай,

Остави Ты жива Иаака въ старини тѣ ни, и го помнавай.

Пан